

IZVORUL BINELUI

Trezirea la viața interioară

Traducere de Nicolae Constantinescu

<u>Prefață</u> de Teodor Vasile	5
--	----------

IZVORUL BINELUI

Marea cauză primordială	15
Iubirea Celui Unic.....	17
Sensul suferințelor.....	25
Suferințele inteligente.....	27
Rădăcinile.....	29
Cine este pus la încercare în viață? Discipolul.....	31
Să suferim cu iubire	33
Efortul interior al discipolului.....	36
Cele două legi.....	48
Cauzele psihice ale bolii	50
Calitățile iubirii divine.....	54
Darurile iubirii	58

Glasul dinlăuntru.....	65
Iubirea necunoscută.....	68
Legile iubirii.....	70
Regulile practice.....	75
Cele două reguli fundamentale.....	80
Binele iubit de sufletul omului.....	81
Cunoașterea lui Dumnezeu	88
Eliminarea vechiului.....	90
Calea spre Dumnezeu	98
Iubirea va organiza noua cultură	99
Marea legătură.....	103
Iubirea universală	105
Rezistența	109
Realitatea relativă și realitatea absolută.....	112
Legea dreptății.....	114
Chinul, munca, îndeletnicirea.....	120
Problema socială	130
Împreună-lucrători cu Dumnezeu	132

Libris.ro

IZVORUL BINELUI

Într-o zi de la sfârșitul anului 1944, un bărbat a sosit la Izgrev*. Venise în fugă și găfâia. Era grăbit.

- Spuneți-i maestrului că vreau să-i vorbesc!

Acest om ezitase întreaga viață între Școala Divină și lume. Acum alesese.

Discipolii l-au anunțat pe maestru:

- Un om vrea să-ți vorbească.

Maestrul a păstrat îndelung tăcerea, apoi a zis încetisor:

- Spuneți-i că s-a terminat deja concertul.

Și a repetat încet:

- Concertul s-a terminat deja.

* * *

În dialogurile adunate sub titlul Izvorul binelui, maestrul aruncă o ultimă privire spre drumul parcurs, realizează o sinteză, face o nouă evaluare, aduce lămuriri despre

* Școala Inițiativă Izgrev („Răsărit de soare”), înființată de Peter Deunov (n.tr.).

tot ce spusese, se oprește la esență și le dă discipolilor ultimele indicații. și cărți

Aceste dialoguri, precum și învățătura maestrului reflectă lumea perfectă din care a provenit, viața pură și sacră spre care ne conduce.

Viața aceasta vine acum pentru toți frații.

MAREA CAUZĂ PRIMORDIALĂ

Binevoiește să mi te arăți
după cum ți-e voia.

A nins câteva zile în șir. Totul a dispărut sub o mantie albă. Casele din sat aproape nu se mai vedeau.

După ce au curățat aleile, discipolii au intrat în casă să ia masa. În pofida zăpezii, veniseră mulți vizitatori. Am mâncat, am cântat câteva cântece și am ieșit. Aerul era rece, curat, întăritor. Maestrul a inspirat adânc, și-a plimbat privirea în jur, a îndreptat-o spre cerul albastru și s-a oprit, în sfârșit, la fețele preocupate ale celor prezenți.

- Totul este de la Dumnezeu, a zis el.

A fost întrebat unde se găsește Dumnezeu.

- În aer. Dumnezeu îți dă viață prin aerul care intră în tine. Dumnezeu - Marea Cază Primordială - se găsește în apă, în lumină, în pâine. Trăiți în Dumnezeu. Dumnezeu vă iubește prin lumina lui, vă mângâie. Dumnezeu ni se arată prin soare, prin roadele pământului, dar noi nu-l înțelegem. Când ne simțim slăbiți, Dumnezeu este în acea slăbiciune. Se

întâmplă să ne credem foarte independenți, dar, în realitate, în acele momente, suntem în el și îi simțim independența. Când ne credem puternici, Dumnezeu ne așază la celălalt pol slăbiciunea, iar când devenim smeriți, ne înalță. Ce neli-mitată este inteligența care se gândește la toți aștrii din univers! Există o adiere plăcută pe care o numim suflarea Domnului. Pentru mine, ziua are sens în măsura în care îl văd pe Dumnezeu ascuns în natură.

IUBIREA CELUI UNIC

În unele zile, casa Temelkov era plină de invitați. Oamenii veneau nu numai din oraș, ci și din cele patru colțuri ale țării. Fiecare voia să-l vadă pe maestru, să vorbească cu el, să primească sfaturi și încurajări. Maestrul îi primea pe vizitatori unul câte unul sau în grup în camera lui mică, îi asculta și vorbea cu ei.

Mesele erau luate în comun. Totul se făcea firesc, ca într-o familie. Mica sufragerie abia îi adăpostea pe invitați. Surorile se ocupau de servit la masă. După-amiaza, așa cum era obiceiul, cântam și apoi începeau discuțiile.

Un frate a întrebat:

- Ce ar trebui să facă frații și surorile la aceste evenimente?

Maestrul a răspuns:

- Să studieze conferințele și cursurile de la început și să le aplice. Fiecare cuvânt a fost rostit cu ocazia unei combinații specifice a planetelor și Soarelui. Ne aflăm sub influența corpurilor cerești: a Pământului, a Soarelui, a soarelui central. La fiecare poziție a acestora trei și la cea a tuturor

celorlalte corpuri cerești, ideile, cuvântul divin se manifestă într-un mod aparte.

Apoi Maestrul a explicat:

- Dumnezeu le-a dăruit tuturor ființelor tot ce le trebuie. Dar, în anumite momente, sufletul omenesc trece dintr-o stare de conștiință în alta. În aceste faze tranzitorii, conștiința omului se cufundă în întuneric până când intră din nou în conștiința divină, în iubire, unde e lumină și bucurie. Este necesar ca omul să treacă prin aceste etape intermediare, o condiție pentru evoluția lui. Trecând prin aceste etape intermediare, omul se găsește tot în domeniul iubirii, dar norii conștiinței sale îl împiedică să vadă lumina. Trebuie să știți că, atunci când sunteți triști, vă aflați pe cale să treceți dintr-o stare de conștiință în alta. Această trecere de la conștiința omenească la cea divină aduce întotdeauna ceva nou.

Cineva a spus:

- Suferințele mă copleșesc.

- Cu cât suferințele sunt mai mari și mai durabile, cu atât stările de bucurie și de iubire care vor veni ca urmare a celor dintâi vor fi mai mari și mai intense. Lucrul acesta se poate verifica, nu e ceva abstract, este știință.

Omul trebuie să vadă iubirea divină chiar în cele mai mici lucruri. Când a creat lumea, Dumnezeu purta omul în mintea, în inima și în sufletul lui. De aceea omul trebuie

să considere creația lumii un act sfânt de iubire și să fie pregătit la toate sacrificiile pentru Creatorul lui.

Când ești singur, părăsit de toți, trebuie să știi că Unicul este alături de tine. Dumnezeu îți va spune: „Nu te neliniști, nu ești singur. Sunt cu tine”. N-ai trăit acea singurătate cumplită.

Unica ființă care, întotdeauna, clipă de clipă, se gândește la noi și nu ne uită niciodată este Dumnezeu.

Toate suferințele, toate ororile vieții există ca să putem trăi marea iubire divină și să știm că marea providență ne poate elibera de aceste suferințe și necazuri. Asta vom înțelege într-o zi.

Toate suferințele prin care treceți acum există ca să-l puteți cunoaște pe Dumnezeu, cauza primordială, și, când îl veți cunoaște, va apărea bucuria.

Un om crede că a fost uitat. Aceasta este o concepție falsă. Nimeni nu ne poate elimina din conștiința divină. Din momentul în care omul admite că este o ființă separată, și-a creat singur nefericirea.

Una dintre calitățile omului inteligent este curajul. Nu se gândește la ce i se va întâmpla, la ce vor spune oamenii despre el.

Forța omului constă în credința lui în ordinea divină. În exterior, Dumnezeu se îndepărtează de noi ca să nu ne deranjeze, dar în interior pătrunde în noi ca să ne încurajeze. În

lume pot să se producă perturbări de tot felul, oamenii pot să cadă și să se ridice de multe ori, dar nu contează situația lor, căci Dumnezeu rămâne același față de ei. Mori, Dumnezeu are încredere în tine. Faci greșeli, Dumnezeu are încredere în tine.

Toate suferințele și bucuriile au ca origine iubirea divină. De ce? Pentru că, nefiind în stare să-i înțelegeți iubirea, treceți prin suferințe.

Nu există bucurie mai mare decât cea care vă ajută să conștientizați că trăiți, că există cineva unic care vă iubește. Vă spune în sinea voastră: „Nu vă fie teamă, voi orându-i totul pentru voi. Într-o zi veți primi binecuvântarea mea”. Dacă veți ajunge într-una dintre lumile superioare, veți găsi multe ființe care vă iubesc și vă trimit gânduri bune.

Cel care înțelege iubirea lui Dumnezeu nu întreabă ce este Dumnezeu. Dacă ați aduna la un loc iubirea întregii omeniri, a tuturor oamenilor sfinți, buni și drești, a tuturor îngerilor și divinităților din cer, toată această iubire ar reprezenta doar o parte microscopică din iubirea lui Dumnezeu.

Am spus: „Binecuvântați sunt oamenii pentru că Dumnezeu îi iubește”. Nefericirea voastră stă în faptul că nu știți că vă iubește. Vi se cere un lucru: să fiți conștienți că Cel care vă iubește face totul pentru binele vostru.

Iubirea lui Dumnezeu constă în ceea ce dăruiește fără încetare. Aceasta se numește influx, o scurgere a Lui în

noi. Când acest proces este întrerupt, viața își pierde sensul. Atâta timp cât acest influx al vieții Sale în noi este prezent, trăim și ne bucurăm.

De ce v-a creat Dumnezeu? Ca să aibă pe cine iubi.

De ce ne aflăm pe pământ? Ca să învățăm să-l iubim pe Dumnezeu. Atâta timp cât omul nu e legat de Dumnezeu, este asemenea unui călător naufragiat pe o insulă pustie.

Numai Cel Infinit e capabil să închidă poarta răului, poarta condițiilor rele.

Măreția lui Dumnezeu nu constă în faptul că făurește aștri și universuri. E în stare să le creeze într-o clipă.

Când ești coplesit de un necaz, toată lumea te desconsideră și ai nevoie de un mic sprijin. Toți cei care trec pe lângă tine își dau cu părerea: „Din acesta n-o să iasă nimic bun”. Dar Dumnezeu, Creatorul universului, își oprește lucrul Său, coboară până la tine fără să-l vezi și-ți spune la ureche: „Nu-ți fie teamă, nu te descuraja. Te voi ajuta. Chiar azi îți voi rândui treburile”. Și iată că te bucuri. Acestea sunt lucrurile însemnate pe care pe săvârșește Dumnezeu, acesta este marele adevăr.

Vorbesc despre Dumnezeu care vine la ființe în inimile lor disperate, grele de tristețe. Îi ridică pe cei căzuți până la înălțimea conștiinței divine, pentru ca și ei, ca toată lumea, să poată respira aerul pur și să primească lumina divină.

Fiecare suflet este o formă specifică prin care se manifestă conștiința divină. De aceea Dumnezeu veghează asupra fiecărei forme ca asupra unei flori delicate, pentru ca Divinul să se poată manifesta prin ea. Ce este binele etern? Deoarece izvorul este format din picături nenumărate care vin constant, binele etern este creat de nenumărate binefaceri mici care izvorăsc neîncetat.

Cel Mare are o calitate aparte: îi atrage cu cea mai mare forță pe cei care îl urăsc cel mai mult.

Răul în lume este generat de neînțelegerea condițiilor în care ne găsim. Dumnezeu nu se supără pe noi pentru greșelile pe care le facem. Ele îi oferă posibilitatea să-și arate mila și să le corecteze. După cinci-șase ani, veți constata consecințele greșelilor voastre și le veți îndrepta.

Un om construiește o casă frumoasă și o închiriază unor persoane care, într-un an, o strică. Traduc: Dumnezeu a creat lumea foarte inteligent, dar noi, oamenii, o stricăm și căutăm cauza pentru aceasta în afara noastră.

Legea spune: Dumnezeu iubește toate ființele la fel, dar nu toate se folosesc de iubirea Lui. Unii pricep asta, alții nu. Dumnezeu îi iubește pe oameni la fel ca pe îngeri, doar că îngerii sunt conștienți de iubirea divină și o primesc, în timp ce oamenii nu sunt întotdeauna conștienți de ea.

Imaginați-vă că niște ființe ignorante și-au construit o casă având doar o fereastră foarte mică, pe când casa altor persoane are ferestre mari care lasă să intre multă lumină.